

## Arrest

nr. 278 760 van 17 oktober 2022  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS  
Fuutstraat 1  
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. STAPPERS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker ging op 12 januari 2018 over tot erkenning van het vaderschap van twee minderjarige kinderen, die de Nederlandse nationaliteit hebben.

1.2. Op 18 mei 2018 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie en werd naderhand in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Verzoeker werd op 1 oktober 2019 aangehouden door de onderzoeksrechter wegens drugsmisdrijven en op 13 december 2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 6 maanden en een geldboete van 8000 euro.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verzocht verzoeker op 31 augustus 2021 om elementen aan te reiken betreffende het onderzoek conform artikel 44bis, §4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker kreeg op 6 oktober 2021 een bijkomende termijn van 30 dagen om documenten over te maken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 mei 2022 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op 2 juni 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 44 bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

*Naam: S.(…)*

*Voorna(a)m(en): T.(…) B.(…)*

*Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)*

*Geboortedatum: (…)*

*Geboorteplaats: (…)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*

*Verblijvende te: (…)*

*Reden van de beslissing:*

*Artikel 44 bis, §1: Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 18.05.2018 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn minderjarig Nederlands kind S.(…), N.(…) B.(…) ((…)).*

*Blijkens het administratief dossier werd betrokkene op 13.12.2019 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout voor bezit - aankoop - vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), nl. cannabis, voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, nl. heroïne, en voor bezit - aankoop - vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), nl. heroïne. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met vijfjaar uitstel voor 6 maanden alsook een geldboete van 8.000 euro.*

*Betrokkene werd op 19.01.2022 door de Politierechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld voor een inbreuk betreffende de dringende maatregelen om de verspreiding van een virus te beperken (COVID 19) tot een geldboete van 800 euro.*

*De voormelde veroordeling voor drugsfeiten en de daaropvolgende gevangenisstraf brachten betrokkene echter niet tot inkeer nu uit de ANG-databank blijkt dat betrokkene ook na zijn vrijlating nog meerdere keren in aanraking kwam met politie en justitie:*

- TU.60.L5/(…) Drugs/bezit
- TU.62.L1/(…) Bijz. wet: volksgezondheid
- TU.60.L1/(…) Drugs / in- en uitvoer
- TU.60.L1/(…) Drugs/bezit
- TU.62.L1/(…) Bijz. wet: volksgezondheid
- TU.60.L1/(…) Drugs / bezit
- TU.62.L1/(…) Bijz. wet: volksgezondheid

*Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet (…) rekening gehouden worden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen. Nu blijkt uit het vonnis dd. 13.12.2019 dat het onderzoek naar de strafbare feiten die door betrokkene werden gepleegd een uitloper is van het onderzoek naar de dood van een man die vermoedelijk overleed aan de*

gevolgen van een combinatie van medicatie en drugs. De telefoon van een vriend van de overledene werd uitgelezen, alwaar de politiediensten konden vaststellen dat hij de dag voor het overlijden heroïne aankocht van ene "R. K.". Sinds 3 januari 2019 had betrokkene maar liefst 214 contacten had met deze persoon. Het vonnis detailleert verder hoe dit pseudoniem aan betrokkene kon worden gelinkt. Er werd vastgesteld dat betrokkene diverse contacten had met gekende druggebruikers.

De DVZ sluit zich aan bij de analyse van de rechtbank: "De feiten zijn ernstig. Heroïne is een zeer verslavende drug en leidt zeer vaak tot zware gezondheidsproblemen en zelfs de dood voor de gebruikers. Bovendien geven druggebruik en druggerelateerde feiten aanleiding tot maatschappelijke overlast en randcriminaliteit. De feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Door zijn handelswijze draagt betrokkene er klaarblijkelijk toe bij dat drugs blijvend aangeboden en verkocht worden, hetgeen de drugsproblematiek verder in stand houdt en verder aanwakker! Door de verkoop/aflevering/bezit (met oog op aflevering) komen drugs immers in grote hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van gebruikers. Zij veroorzaken ernstige maatschappelijke last. De drugverslaafden dienen te worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun, fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en daardoor in financiële moeilijkheden komen, die gebruikers mogelijks tot criminaliteit verleiden. Betrokkene wil zich een inkomen verschaffen via makkelijk geldgewin. Hij laat zich schijnbaar gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag. Het gedrag van betrokkene maakt dan ook dat hij een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid.

Dat betrokkene nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische samenleving, blijkt daarnaast uit het feit dat hij ondanks een veroordeling en een verblijf in de gevangenis het drugsmilieu maar niet vaarwel kan zeggen. Zoals hierboven blijkt werd hij zowel in 2020 als in 2021 geïnterpelleerd met betrekking het bezit en de in- en uitvoer van drugs.

Daarnaast moet betrokkene persoonlijke situatie worden aangehaald, dewelke een recidive niet uitsluit. Inderdaad, blijkens de door betrokkene voorgelegde stukken heeft hij thans geen vast werk. Hij legt documenten voor waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verder zou hij een beroepsopleiding volgen bij de VDAB, doch betrokkene heeft zijn dossier niet meer geactualiseerd, hoewel hem daarom gevraagd werd, zodat er ook niet uit het dossier blijkt dat deze opleiding thans tot een job zou hebben geleid. Vanzelfsprekend zoekt niet ieder werkloze het criminele circuit op. Doch betrokkene heeft een verleden waarin hij makkelijk geldgewin nastreefde door andere van verdovende middelen te voorzien. Daarnaast blijkt dat hij ook na zijn veroordeling en verblijf in de gevangenis nog meerdere malen in aanraking kwam met de politie voor druggerelateerde feiten. Eén en ander, gekoppeld aan zijn precaire financiële situatie maakt dat er redelijkerwijze kan besloten worden dat er in hoofde van betrokkene een reële kans op recidive bestaat.

Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 heden het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd wordt. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkene's verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 31.08.2021 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem op 03.09.2021 aangetekend verzonden. Betrokkene's raadsman verzocht op 22.09.2021 om een bijkomende termijn om stukken over te maken. Volgende stukken werden voorgelegd:

- Ongedateerde brief M.(...) A.
- Vonnis Familierechtbank Turnhout dd. 06.10.2021
- Weekschema voor de ophaling van de kinderen
- 2 ongedateerde foto's van vermoedelijk één van de kinderen van betrokkene, genomen op hetzelfde tijdstip
- Twee aankooptickets (Dreamland 06.03.2021 en C&A ongedateerd)
- Opleidingsovereenkomst VDAB dd. 28.09.2021
- Brief ABW werkloosheidsuitkeringen
- Attest Dr. V. D. M. dd. 04.09.2020
- Verslag onderzoek 08.06.2020
- Onze brief vermeldde voorts: "Voorzover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft zijn dossier niet meer geactualiseerd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier zou kunnen blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene maakt weliswaar een attest van Dr. V. D. M. dd. 04.09.2020 en een onderzoeksverslag van 08.06.2020 over in het kader van de opvolging van een letsel dat hij opliep

naar aanleiding van een motorongeluk, doch die documenten waren op het moment van voorleggen (oktober 2021) meer dan één jaar oud. Zij geven de DVZ niet de mogelijkheid om zich een actueel beeld van betrokkene's medische toestand te vormen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat op het verslag dd. 08.06.2020 vermeld staat dat betrokkene aan die voornoemde letstels een blijvende persoonlijke ongeschiktheid overhoudt van slechts 2% en een economische ongeschiktheid van 0%. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene thans nog steeds in behandeling is voor deze problematiek. Er moet dan ook besloten worden dat zijn medische toestand niet van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene verblijft sedert 18.05.2018 (bijlage 19ter) in België, nu dus bijna 4 jaar, wat gezien zijn leeftijd (38 jaar) een relatief korte periode is. Gezien die relatief korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Hij heeft er het grootste deel van zijn leven geleefd, waardoor kan aangenomen worden dat hij nog vertrouwd moet zijn met de taal, de lokale cultuur en de gebruiken van het land. In het vonnis dd. 13.12.2019 kan men in ieder geval vaststellen dat betrokkene nog geregeld met het thuisland belde. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert dewelke betrekking hebben op de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt niet uit de door betrokkene voorgelegde stukken dat hij thans actief zou zijn op de arbeidsmarkt. Betrokkene legt documenten van het ABW voor waaruit blijkt dat hij werkloosheidsuitkeringen ontvangt. Hij maakt ook een opleidingsovereenkomst met de VDAB over. Bij gebrek aan actualisatie door betrokkene is echter niet geweten of deze opleiding thans is uitgemond in een effectieve tewerkstelling. Zijn economische toestand vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Dat betrokkene's integratie op sociocultureel vlak geen succes is geworden, blijkt vooreerst uit de door hem opgelopen veroordeling van 13.12.2019. Ondanks die veroordeling kwam betrokkene niet tot inkeer. Na zijn vrijlating werd betrokkene nog meerdere keren tegenhouden voor drugfeiten. Daarnaast blijkt ook dat hij op 19.01.2022 bij verstek door de Politie rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld voor een inbreuk op de dringende maatregelen om de verspreiding van een virus te beperken (COVID 19). Hij lijkt hij het bijzonder moeilijk te hebben om onze normen en waarden te eerbiedigen en om zich te onthouden van crimineel gedrag. Waar van hem mag worden verwacht dat hij zijn integratie bewerkstelligt en tracht opgenomen te worden in het Belgisch maatschappelijk leven, dient te worden vastgesteld dat hij zich eerder in de marge van onze samenleving ophoudt. Door zijn gedrag doet hij bovendien de inspanningen teniet die door de overheid en tal van verenigingen en andere actoren die op de één of andere manier begaan zijn met de drugproblematiek die onze samenleving teistert, worden geleverd.

Wat tot slot de gezinssituatie betreft, moet vooreerst vastgesteld worden dat betrokkene niet meer samen met zijn ex-partner en hun drie kinderen woont. Betrokkene staat sedert 22.09.2020 als alleenstaande ingeschreven. Hij tracht aan te tonen dat hij minstens nog een band heeft met zijn kinderen. Hij legt een vonnis voor van 06.10.2021 waaruit blijkt dat hij met de moeder van de kinderen een afhaalregeling heeft getroffen. De moeder van de kinderen verklaart dat betrokkene geregeld met de kinderen uitstapjes doet. Echter, op het moment van de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd, beleefde betrokkene reeds een gezinsleven met zijn toenmalige partner en was hij reeds vader van 3 minderjarige kinderen N.(...), J.(...) en S.(...). Dit gezinsleven heeft hem er kennelijk niet van weerhouden heroïne te dealen. Feiten die nota bene aan het licht kwamen naar aanleiding van de dood van een toxicomaan. Ook na zijn gevangenisstraf, kon het feit dat betrokkene kinderen had hem er niet van weerhouden om opnieuw het crimineel pad te bewandelen. Betrokkene pleegde deze ernstige strafbare feiten, hoewel hij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op zijn gezinsleven. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken. §40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen reeds besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken. De gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn immers van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Uit niks blijkt dat betrokkene concreet heeft gewerkt aan zijn gedrag of overtuigend aannemelijk maakt dat hij besef heeft van de fouten die hij heeft

*gemaakt en de schade die hij heeft aangericht. Intgendeel betrokkene kwam na zijn veroordeling opnieuw in aanraking met de autoriteiten voor druggerelateerde feiten. Dat zijn gedrag gelinkt werd aan de dood van een ander persoon, kan hem klaarblijkelijk niet deren.*

*Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor het welzijn van de kinderen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene's interactie met de kinderen voornamelijk beperkt tot afhalen van de kinderen na de schooltijd (twee dagen per week). Betrokkene zou volgens zijn ex vriendin ook uitstapjes met de kinderen doen, doch daar ligt geen enkel bewijsstuk van voor. De weinige foto's die betrokkene voorlegt, van slechts 1 kind, werden genomen op hetzelfde tijdstip. Bovendien staat betrokkene niet zelf op die foto afgebeeld. Verder liggen enkele aankooptickets voor speelgoed en kledij voor. Doch slechts op één daarvan is een datum te zien (in maart 21021). Uit het dossier blijkt in ieder geval niet dat betrokkene de voornaamste zorgdrager is voor de kinderen. Bovendien diende de kinderen hun papa reeds te missen toen deze in de gevangenis verbleef en woont hij sedert 22.09.2020 niet eens bij hen meer in. Nergens blijkt dat de afwezigheid van hun vader hun fysieke, psychische en emotionele ontwikkeling zou kunnen remmen. Integendeel. Gezien betrokkene het moeilijk lijkt te hebben om de verdovende middelen te schuwen, zelfs na een veroordeling, kan bezwaarlijk worden gesteld dat hij als een goed rolmodel kan fungeren. Ook moet worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met zijn kinderen vanuit het buitenland te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van de kinderen en hemzelf dat de kindjes hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan opnemen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin. Tot slot blijkt niet uit het dossier dat betrokkene thans samenwoont met andere gezinsleden of dat hij een nieuwe relatie heeft.*

*De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.*

*Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.*

*DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.  
(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 44bis, §1, 45 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 55 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:*

*"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".*

*Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"*

*Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.*

*Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat: 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd; 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de*

bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts "afdoende gemotiveerd" wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met "de evenredigheid" van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine\ RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is in casu onredelijk genomen.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf, werd door verwerende partij genomen omdat er redenen van openbare orde zouden zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en o.a. ter preventie van strafbare feiten.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 44bis, §1° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

Het is vaststaande rechtspraak van het HvJ dat er bij het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval, "naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. (HvJ EU 24 juni 2015, nr. C-373/13, H.T., § 79; HvJ EU 11 juni 2015, nr. C-554/13, Zh.).

De voorwaarden zoals gesteld in artikel 44 bis, §1 zijn in casu niet vervuld.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 rolnummers 6749 en 6755) gaf een invulling aan het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid".

Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan weliswaar een indicator zijn voor het gevaar van de betrokkene, maar is niet het enige element waarmee rekening moet worden gehouden.

De verwijzing naar het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene vereist dat de overheid een individueel onderzoek verricht en haar beslissing motiveert met verwijzing naar concrete, relevante en bewezen handelingen die door de betrokkene zijn gesteld.

Tevens dient artikel 44bis van de vreemdelingenwet te worden samengelezen met artikel 45 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

In casu beroept verwerende partij zich voornamelijk op de veroordelingen die verzoeker opliep en zij bespreekt deze dan ook in de bestreden beslissing.

Verzoeker merkt evenwel op dat hij op het moment van de genomen beslissing zeker en vast geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving was.

Integendeel: verzoeker was voltijds aan het werk op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (stuk 7), had voldoende inkomsten om zichzelf en zijn kinderen (middels betaling van onderhoudsbijdragen) te onderhouden, had alle achterstallige onderhoudsbijdragen betaald (stuk 8 en 9), spreekt perfect Nederlands, woonde in een mooie woning met alle faciliteiten en mogelijkheden om diens kinderen op te vangen, zag diens kinderen dagelijks (stuk 5) en had een zeer intense band met hen.

Gezien de jonge leeftijd van de kinderen zijn deze bovendien voor wat betreft hun opvoeding en ontwikkeling nog zeer afhankelijk van verzoeker als vader.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij geenszins voldoende rekening hield met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, doch enkel de vonnissen herhaalt en kopieert.

Verwerende partij schendt dan ook zin deze zijn motiveringsplicht.

Verzoeker liep inderdaad 2 strafrechtelijke veroordelingen op, doch verzoeker heeft deze met goed gevolg uitgezeten en heeft zijn leven volledig op de rails.

Daarnaast vallen deze veroordelingen geenszins onder het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid".

Zoals hierboven reeds aangegeven kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen weliswaar een indicator zijn voor het gevaar van de betrokkene, maar het is niet het enige element waarmee rekening moet worden gehouden.

De verwijzing naar het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene vereist dat de overheid een individueel onderzoek verricht en haar beslissing motiveert met verwijzing naar concrete, relevante en bewezen handelingen die door de betrokkene zijn gesteld. Dit werd in casu niet gedaan. Zie supra.

Verzoeker begrijpt evenwel dat hij fouten heeft gemaakt door met de verkeerde personen om te gaan waardoor hij in aanraking kwam met drugs.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 27, eerste lid en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun

familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 9 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Pari. St., Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34).

Het voormelde artikel 44bis werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 9 juli 2019), die op 19 juli 2019 in werking trad.

Door deze wijziging werden in het betrokken artikel echter enkel de verwijzingen verwijderd naar de mogelijkheid tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg blijven de parlementaire voorbereidingen van het oorspronkelijke artikel 44bis van de Vreemdelingenwet ook relevant voor de interpretatie van deze bepaling in zijn huidige vorm.

De in casu relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

"2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd".

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld:

"Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2°punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen." (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de RvV X - Pagina 16 toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St., Kamer*, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de Vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).

Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur - zoals de verzoekende partij benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet - bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht (zie *infra*) op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ (Grote Kamer) 23 november 2010, C145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Het in artikel 45 van de Vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.



*In casu is het duidelijk dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel niet naleeft. Het beëindigen van het verblijfsrecht omwille van de veroordelingen die verzoeker opliep is niet evenredig. Het nadeel voor verzoeker is namelijk veel groter dan het voordeel voor het algemeen belang. Uit de overgemaakte documenten en informatie door verzoeker blijkt ten eerste dat hij zijn leven intussen volledig op de rails heeft. Er is geen indicatie dat verzoeker zich opnieuw zou bezondigen aan strafrechtelijke feiten, terwijl moet worden aangetoond dat verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30), terwijl dit niet blijkt. De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde rechtspraak. Bovendien is het oordeel van verweerder inconsequent. Kennelijk werd enkel een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker, doch zonder hem een bevel om te leggen om het grondgebied te verlaten. Hierdoor spreekt verweerder zich tegen in de vaststelling dat verzoeker een dermate grote bedreiging zou vormen voor de openbare orde. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 44bis en 45 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. De bestreden beslissing betreft een beslissing met een zeer grote impact voor verzoeker. Hij verliest zijn verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Verwerende partij heeft aldus het evenredigheidsbeginsel, het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."*

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn paspoort toe, een vonnis van de familierechtbank van 6 oktober 2021, een schoolattest van de kinderen van 20 juli 2022, een ongedateerd schrijven van de moeder van de kinderen, een verklaring op erewoord van 10 juni 2021, gericht aan de huisvestingsmaatschappij, een arbeidsovereenkomst van 20 december 2021, een leningsovereenkomst van 12 april 2022, een betalingsbewijs van achterstallige onderhoudsgelden, printscreens van chatberichten en ongedateerde foto's van verzoeker met zijn kinderen (Verzoekschrift, bijlagen 2-10).

2.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 55 van het vreemdelingenbesluit aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, die geen uitstaans heeft met een duurzaam verblijfsrecht, deze bepaling uit het vreemdelingenbesluit zou schenden.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Het houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840).

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.9. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.10. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 44bis, §1, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."*

Artikel 44bis, §4, van de vreemdelingenwet bepaalt hierbij het volgende:

*"§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."*

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden."*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid."*

*Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen."*

*Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd."*

*(...)"*

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds eind 2018 houder was van een F-kaart in functie van zijn Nederlands minderjarig kind. Verzoeker werd op 13 december 2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout wegens bezit, aankoop en vervoer van cannabis en heroïne tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 6 maanden (gedurende 5 jaar) en een geldboete van

8.000 euro. Hij werd tevens bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen wegens overtreding van de corona-maatregelen. Bovendien werden er sinds zijn vrijlating uit de gevangenis reeds een aantal nieuwe processen-verbaal opgesteld wegens druggerelateerde feiten. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde waardoor zijn persoonlijke belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Op 31 augustus 2021 maakte de gemachtigde van de staatssecretaris een schrijven over aan de burgemeester van de stad Turnhout met het oog op het onderzoek van de elementen uit artikel 44bis, §4, van de vreemdelingenwet. Dit schrijven werd op 3 september 2021 aan verzoeker per aangetekend schrijven ter kennis gebracht. Verzoeker reageerde op dit schrijven op 4 november 2021 via een mailbericht aan de diensten van de stad Turnhout. Hierbij voegde hij een vonnis van de familierechtbank, foto's, een kassaticket van 'Dreamland' en 'C & A', een opleidingsovereenkomst van de VDAB van 28 september 2021, een schrijven van de RVA van 20 oktober 2021, medische documenten en een brief van zijn ex-partner.

2.12. Verzoeker verwijst in zijn eerste middel naar rechtspraak van het Hof van Justitie en stelt dat het begrip 'openbare orde' vereist dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verzoeker stipt aan dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aan het werk was op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dat hij voldoende inkomsten had om zichzelf en zijn kinderen te onderhouden. Verzoeker stelt ook dat hij Nederlands spreekt, in een mooie woning woont met alle faciliteiten en zijn kinderen dagelijks ziet. Volgens verzoeker zijn de kinderen omwille van hun jonge leeftijd nog sterk afhankelijk van hun vader. Bij het nemen van de beslissing werden naar het oordeel van verzoeker enkel de vonnissen gekopieerd, maar werd onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie. De twee opgelopen veroordelingen vallen naar zijn zeggen niet onder het begrip 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid'. Hierbij citeert verzoeker uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 25 april 2007 en stelt dat het evenredigheidsbeginsel niet werd nageleefd. Verzoeker beweert dat hij zijn leven intussen volledig op de rails heeft en dat er geen indicatie is dat hij zich opnieuw zou bezondigen aan strafrechtelijke feiten, hetgeen volgens hem niet blijkt.

2.13. Zoals verzoeker terecht stelt in zijn middel, dient de notie "*openbare orde*" te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande. Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing, die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30), doch "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen. Het Hof van Justitie heeft reeds meermaals bevestigd dat de aan drughandel gerelateerde criminaliteit uit zijn aard een ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid uitmaakt (HvJ 23 november 2011, *Tsakouridis*, nr. C-145/09 (GK), HvJ 19 januari 1999, *Calfa*, nr. C-348/96, HvJ 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*, nr. C-482/01).

2.14. De motivering in de bestreden beslissing blijft echter niet beperkt tot een opsomming van de opgelopen veroordelingen, zoals verzoeker beweert. Er wordt vooreerst uitgebreid ingegaan op de aard van de feiten en de ernst van de misdrijven waarvoor hij werd veroordeeld. Vervolgens wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker na zijn vrijlating nog meerdere keren in aanraking kwam met de politie wegens drugsfeiten en overtredingen van de bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid. Hierbij worden een aantal processen-verbaal opgesomd die dateren van 2020 en 2021 en wordt het volgende gesteld:

"(...)

*Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet (...) rekening gehouden worden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen. Nu blijkt uit het vonnis dd. 13.12.2019 dat het onderzoek naar de strafbare feiten die door betrokkene werden gepleegd een uitloper is van het onderzoek naar de dood van een man die vermoedelijk overleed aan de gevolgen van een combinatie van medicatie en drugs. De telefoon van een vriend van de overledene werd uitgelezen, alwaar de politiediensten konden vaststellen dat hij de dag voor het overlijden heroïne aankocht van ene "R. K.". Sinds 3 januari 2019 had betrokkene maar liefst 214 contacten had met deze persoon. Het vonnis detailleert verder hoe dit pseudoniem aan betrokkene kon worden gelinkt. Er werd vastgesteld dat betrokkene diverse contacten had met gekende druggebruikers.*

*De DVZ sluit zich aan bij de analyse van de rechtbank: "De feiten zijn ernstig. Heroïne is een zeer verslavende drug en leidt zeer vaak tot zware gezondheidsproblemen en zelfs de dood voor de gebruikers. Bovendien geven druggebruik en druggerelateerde feiten aanleiding tot maatschappelijke overlast en randcriminaliteit."*

*De feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Door zijn handelwijze draagt betrokkene er klaarblijkelijk toe bij dat drugs blijvend aangeboden en verkocht worden, hetgeen de drugsproblematiek verder in stand houdt en verder aanwakker! Door de verkoop/aflevering/bezit (met oog op aflevering) komen drugs immers in grote hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van gebruikers. Zij veroorzaken ernstige maatschappelijke last. De drugverslaafden dienen te worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun, fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en daardoor in financiële moeilijkheden komen, die gebruikers mogelijks tot criminaliteit verleiden. Betrokkene wil zich een inkomen verschaffen via makkelijk geldgewin. Hij laat zich schijnbaar gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag. Het gedrag van betrokkene maakt dan ook dat hij een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid.*

*Dat betrokkene nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische samenleving, blijkt daarnaast uit het feit dat hij ondanks een veroordeling en een verblijf in de gevangenis het drugsmilieu maar niet vaarwel kan zeggen. Zoals hierboven blijkt werd hij zowel in 2020 als in 2021 geïnterpelleerd met betrekking het bezit en de in- en uitvoer van drugs.*

*Daarnaast moet betrokkene's persoonlijke situatie worden aangehaald, dewelke een recidive niet uitsluit. Inderdaad, blijkens de door betrokkene voorgelegde stukken heeft hij thans geen vast werk. Hij legt documenten voor waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verder zou hij een beroepsopleiding volgen bij de VDAB, doch betrokkene heeft zijn dossier niet meer geactualiseerd, hoewel hem daarom gevraagd werd, zodat er ook niet uit het dossier blijkt dat deze opleiding thans tot een job zou hebben geleid. Vanzelfsprekend zoekt niet ieder werkloze het criminele circuit op. Doch betrokkene heeft een verleden waarin hij makkelijk geldgewin nastreefde door andere van verdovende middelen te voorzien. Daarnaast blijkt dat hij ook na zijn veroordeling en verblijf in de gevangenis nog meerdere malen in aanraking kwam met de politie voor druggerelateerde feiten. Eén en ander, gekoppeld aan zijn precaire financiële situatie maakt dat er redelijkerwijze kan besloten worden dat er in hoofdte van betrokkene een reële kans op recidive bestaat. Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 heden het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd wordt.*

*(...)"*

2.15. Verzoeker betwist zijn veroordelingen niet. Ter terechtzitting minimaliseert de aanwezige raadvrouw van verzoeker evenwel de gepleegde feiten door te benadrukken dat verzoeker 'slechts' tot 18 maanden werd veroordeeld. De gemachtigde van de staatssecretaris van zijn kant stipt in de beslissing aan dat de bijzonder ernstige aard van de feiten kan volstaan om het actuele karakter ervan aan te tonen. De gepleegde feiten betroffen immers handel in harddrugs die verregaande maatschappelijke schade kan berokkenen (verzoeker immers wordt in verband gebracht met overlijdens ten gevolge van een overdosis). Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat *"kan worden aangenomen dat beklaagde het grootste aandeel had in de feiten"*. Bovendien kwam verzoeker sedert zijn vrijlating opnieuw meermaals in contact met de politie omwille van druggerelateerde feiten, waaruit blijkt dat het risico op recidive acuut is. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij in zijn eerste middel stelt dat er geen indicatie bestaat dat hij zich opnieuw zou bezondigen aan strafrechtelijke feiten. De gemachtigde van de staatssecretaris ging dus zeker niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door op basis van de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en de recente processen-verbaal te concluderen dat van verzoeker nog steeds een actuele dreiging uitgaat.

Verzoeker acht de bedreiging niet langer actueel omdat hij aan het werk is op basis van een arbeidsovereenkomst en voldoende inkomsten vergaart voor zichzelf en zijn kinderen en om de achterstallige onderhoudsgelden te betalen. Op dit punt verwijst verzoeker naar de stukken die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 5, 7, 8 en 9). Verzoeker stelt dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden.

2.16. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers socio-economische integratie op basis van de destijds door hem aangeleverde informatie het volgende gesteld:

*“(…)*

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier zou kunnen blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene maakt weliswaar een attest van Dr. V. D. M. dd. 04.09.2020 en een onderzoeksverslag van 08.06.2020 over in het kader van de opvolging van een letsel dat hij opliep naar aanleiding van een motorongeluk, doch die documenten waren op het moment van voorleggen (oktober 2021) meer dan één jaar oud. Zij geven de DVZ niet de mogelijkheid om zich een actueel beeld van betrokkenes medische toestand te vormen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat op het verslag dd. 08.06.2020 vermeld staat dat betrokkene aan die voornoemde letstels een blijvende persoonlijke ongeschiktheid overhoudt van slechts 2% en een economische ongeschiktheid van 0%. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene thans nog steeds in behandeling is voor deze problematiek. Er moet dan ook besloten worden dat zijn medische toestand niet van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene verblijft sedert 18.05.2018 (bijlage 19ter) in België, nu dus bijna 4 jaar, wat gezien zijn leeftijd (38 jaar) een relatief korte periode is. Gezien die relatief korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Hij heeft er het grootste deel van zijn leven geleefd, waardoor kan aangenomen worden dat hij nog vertrouwd moet zijn met de taal, de lokale cultuur en de gebruiken van het land. In het vonnis dd. 13.12.2019 kan men in ieder geval vaststellen dat betrokkene nog geregeld met het thuisland belde. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert dewelke betrekking hebben op de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.*

*Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt niet uit de door betrokkene voorgelegde stukken dat hij thans actief zou zijn op de arbeidsmarkt. Betrokkene legt documenten van het ABW voor waaruit blijkt dat hij werkloosheidsuitekeringen ontvangt. Hij maakt ook een opleidingsovereenkomst met de VDAB over. Bij gebrek aan actualisatie door betrokkene is echter niet geweten of deze opleiding thans is uitgemond in een effectieve tewerkstelling. Zijn economische toestand vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Dat betrokkenes integratie op sociocultureel vlak geen succes is geworden, blijkt vooreerst uit de door hem opgelopen veroordeling van 13.12.2019. Ondanks die veroordeling kwam betrokkene niet tot inkeer. Na zijn vrijlating werd betrokkene nog meerdere keren tegenhouden voor drugfeiten. Daarnaast blijkt ook dat hij op 19.01.2022 bij verstek door de Politie rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld voor een inbreuk op de dringende maatregelen om de verspreiding van een virus te beperken (COVID 19). Hij lijkt hij het bijzonder moeilijk te hebben om onze normen en waarden te eerbiedigen en om zich te onthouden van crimineel gedrag. Waar van hem mag worden verwacht dat hij zijn integratie bewerkstelligt en tracht opgenomen te worden in het Belgisch maatschappelijk leven, dient te worden vastgesteld dat hij zich eerder in de marge van onze samenleving ophoudt. Door zijn gedrag doet hij bovendien de inspanningen teniet die door de overheid en tal van verenigingen en andere actoren die op de één of andere manier begaan zijn met de drugproblematiek die onze samenleving teistert, worden geleverd.*

*(…)”*

2.17. De Raad merkt op dat verzoeker de stukken, die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, niet had gevoegd bij zijn reactie op het schrijven van de verwerende partij van 31 augustus 2021 waarbij hij werd uitgenodigd om documenten aan te leveren met het oog op het onderzoek, zoals bedoeld in artikel 44bis, §4, van de vreemdelingenwet. Nochtans werd verzoeker in dit schrijven aangemaand om “(v)oor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek (...) relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. (...)”. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij hiermee geen rekening hield. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de thans aangeleverde gegevens betreffende de tewerkstelling van verzoeker en de betaling van de achterstallige huurgelden geen blijk geven van een dermate uitzonderlijke socio-economische integratie dat deze de actuele bedreiging voor de openbare orde teniet zouden doen.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 44bis en/of 45 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onzorgvuldigheid of met een motiveringsgebrek, noch dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat er in zijnen hoofde rechtmatige verwachtingen zouden zijn geschapen die niet werden gehonoreerd. Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan evenmin worden weerhouden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :*

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

*Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.*

*Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).*

*Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’.*

*Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).*

*Het is in de eerste plaats de taak van de verzoeker, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door zijn ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.*

*Het EHRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld.*

*In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.*

*Derhalve dient de Raad, om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen verzoeker en zijn kinderen in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.*

*In casu verwijst verzoeker naar de reeds in dit verzoekschrift besproken hechte band tussen hemzelf en zijn 3 kinderen.*

*Ten overvloed merkt verzoeker eveneens op dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst.*

*Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België met zijn drie kinderen, die bovendien België niet kunnen verlaten gezien hun leven hier hebben opgebouwd en o.a. school lopen in België.*

*De disproportionaliteit en de schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve ondubbelzinnig aangetoond.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid.*

*Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).*

*De verwerende partij heeft in casu verzuimd de relevante gegevens eigen aan het dossier en zoals vervat in de bijgebrachte stukken bij de aanvraag gezinshereniging mee te nemen in de bestreden beslissing en hieromtrent enige motivering te geven. Zo had de verwerende partij onder andere perfect kunnen controleren op het moment van de huidige bestreden beslissing dat verzoeker voltijds aan het werk was op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en er derhalve o.a. op geen enkel moment enig gevaar voor recidive was.*

*De verwerende partij heeft derhalve op grond van een onvolledig onderzoek van verzoekers' specifieke gezinssituatie en met schending van de materiële motiveringsplicht (geen motivering betreffende artikel 8 EVRM, onredelijke beslissing) en het zorgvuldigheidsbeginsel (geen correcte feitenvinding, negatie van het beschermde gezinsleven van verzoeker) beslist dat aan verzoeker, in strijd met art. 8 EVRM, de bestreden beslissing kon gegeven worden."*

2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht kan worden verwezen naar hetgeen hierboven werd gesteld.

2.21. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het gaat *in casu* om de beëindiging van een voortgezet verblijf, waarbij dient te worden nagegaan of de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in overeenstemming is met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit) en geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Het komt aan de overheid toe om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

2.22. Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en stelt enkel dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst en dat hij een hechte band heeft met zijn drie kinderen die hun leven hebben opgebouwd in België.

2.23. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezinssituatie het volgende gesteld:

“(…)

*Wat tot slot de gezinssituatie betreft, moet vooreerst vastgesteld worden dat betrokkene niet meer samen met zijn ex-partner en hun drie kinderen woont. Betrokkene staat sedert 22.09.2020 als alleenstaande ingeschreven. Hij tracht aan te tonen dat hij minstens nog een band heeft met zijn kinderen. Hij legt een vonnis voor van 06.10.2021 waaruit blijkt dat hij met de moeder van de kinderen een afhaalregeling heeft getroffen. De moeder van de kinderen verklaart dat betrokkene geregeld met de kinderen uitstapjes doet. Echter, op het moment van de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd, beleefde betrokkene reeds een gezinsleven met zijn toenmalige partner en was hij reeds vader van 3 minderjarige kinderen N.(…), J.(…) en S.(…). Dit gezinsleven heeft hem er kennelijk niet van weerhouden heroïne te dealen. Feiten die nota bene aan het licht kwamen naar aanleiding van de dood van een toxicomaan. Ook na zijn gevangenisstraf, kon het feit dat betrokkene kinderen had hem er niet van weerhouden om opnieuw het crimineel pad te bewandelen. Betrokkene pleegde deze ernstige strafbare feiten, hoewel hij redelijkerwijs kon weten dat deze een impact konden hebben op zijn gezinsleven. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn vanuit de Belgische maatschappij. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen reeds besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk maken. De gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn immers van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Uit niks blijkt dat betrokkene concreet heeft gewerkt aan zijn gedrag of overtuigend aannemelijk maakt dat hij besef heeft van de fouten die hij heeft gemaakt en de schade die hij heeft aangericht. Integendeel betrokkene kwam na zijn veroordeling opnieuw in aanraking met de autoriteiten voor druggerelateerde feiten. Dat zijn gedrag gelinkt werd aan de dood van een ander persoon, kan hem klaarblijkelijk niet deren.*

*Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor het welzijn van de kinderen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenes interactie met de kinderen voornamelijk beperkt tot afhalen van de kinderen na de schooltijd (twee dagen per week). Betrokkene zou volgens zijn ex-vriendin ook uitstapjes met de kinderen doen, doch daar ligt geen enkel bewijsstuk van voor. De weinige foto's die betrokkene voorlegt, van slechts 1 kind, werden genomen op hetzelfde tijdstip. Bovendien staat betrokkene niet zelf op die foto afgebeeld. Verder liggen enkele aankooptickets voor speelgoed en kledij voor. Doch slechts op één daarvan is een datum te zien (in maart 21021). Uit het dossier blijkt in ieder geval niet dat betrokkene de voornaamste zorgdrager is voor de kinderen. Bovendien diende de kinderen hun papa reeds te missen toen deze in de gevangenis verbleef en woont hij sedert 22.09.2020 niet eens bij hen meer in. Nergens blijkt dat de afwezigheid van hun vader hun fysieke, psychische en emotionele ontwikkeling zou kunnen remmen. Integendeel. Gezien betrokkene het moeilijk lijkt te hebben om de verdovende middelen te schuwen, zelfs na een veroordeling, kan bezwaarlijk worden gesteld dat hij als een goed rolmodel kan fungeren. Ook moet worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met zijn kinderen vanuit het buitenland te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van de kinderen en hemzelf dat de kindjes hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan opnemen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin. Tot slot blijkt niet uit het dossier dat betrokkene thans samenwoont met andere gezinsleden of dat hij een nieuwe relatie heeft.*



*De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.  
(...)”*

2.24. In weerwil van de beweringen van verzoeker werd wel degelijk rekening gehouden met de elementen die aan de basis lagen van de gezinshereniging en wordt een afweging gemaakt tussen verzoekers belang en het welzijn van de kinderen enerzijds en het algemeen belang en de vrijwaring van de openbare orde anderzijds. Verzoeker weerlegt nergens de vaststelling dat hij reeds sinds midden 2020 niet meer samenwoont met zijn kinderen en slechts een beperkt contact met hen heeft. Door erop te wijzen dat hij thans voltijds aan het werk is op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, toont hij niet aan dat hij de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan in kennis had gesteld en slaagt hij er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.25. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn recht op privé- en gezinsleven ondergeschikt was aan de vrijwaring van de openbare orde. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN